

elf wel, dat
gaan, straks
an bezwaar-
ad een ont-
oek zien, en
en, dat De
end oordeel

e de poging
meeslepen.
reformeerd
m in derge-
ek te geven,
wat op den
a wat niet.
apitsvondig-
der roomsche
elissen moet
icht door het

oedij in de
Heeren ook
felen hebben
aangegeven
conscientie-

zelf te be-
tand kunnen

mans uitge-
raakt in de
historie der
othese der
veerleert.
ese heeft er
repen, is de
aanbidding
ad, gelijk de
at aan den
e heeft zich
de hogere
tendom ge-
school een
opklanning
het begon
tred voort
het ethische
nensch, die
igieus ont-
eig hooger
k gevoel in

ldooi er op
zoek van
se niet be-
aghebbende
te cultuur-
me of an-
n, dien men
het niet de
eel hooger
erstantien

hierop ant-

heisme, van
e erkenne-
eest van de
strijding ge-
godsdienst
a, dat het
1 zeer groot
e richt tot
og worden
een zuiver-
en het veel-
heeft dit
aken. Hij
woord, dat
eg, die tot
lan de tijd,
De geschie-
ch in Indië
en dat ook
tezelfde ver-
vankmannen
Viedemann,
ustrow, Fr.
ouidste ge-
er wateren.
le dat des-
omhelen,
felen. De
ytheistia-
h, wa-
na. Waar

onen, dat
ert, geen
ament van

nschelijke
e dooden-
tapsalmen
mij ge-
eius en
othisme,
een ver-
en heli-
boven de
tstaat. En
er oudste
inn, Max
een op-
afgoden
inncijker
sef in de
torie der
igenis af
dit door
dit punt
leveren,
en wilde.
me geen
e, omdat
p gewe-

an Prof.
an Prof.
ypothese
eren wil,

De moderne richting keert, om haar
evolutie-dogma te handhaven, de heele his-
torische traditie van Israël om; verwisselt
de plaats van wet en profeten; ontken-
de openbaring Gods bij Sinai aan Israël en laat
uit een woesten woestijn-god allengs de god
der profeten zich ontwikkelen. Prof. Kuyper
wees er op, dat de coryphaeus dezer rich-
ting echter erkennen moesten na al hun
critisch gekunstel, dat de geschiedenis
van Israël hun een raadsel bleef als te
voren.

Prof. Eerdmans antwoordt hierop dit:

Op even gemakkelijke wijze wordt de over-
winning der Revelatie-hypothese bevochten waar
het Israël geldt. Twee citaten bewijzen dat
de evolutie-hypothese niet in staat is geweest
Israël's geschiedenis te verklaren. Welhaarsen
zegt, dat het ten slotte een raadsel is waarom
de geschiedenis van Israël tot een gansch ander
einpunt heeft gevoerd dan b. v. die van Moab.
Noldeke heeft den oorsprong van de gods-
dienstige ontwikkeling van Israël duister ge-
noemd. Ziedaar het foute de prae-missie
bewezen. Alsof niet ieder historicus weet, dat
zulk duister en zulk raadsel ook bij de meest
profane gebeurtenissen steeds door de geschie-
denis worden geleverd. Waar de vraag naar
den oorsprong en oorzaken gesteld wordt, moet
het getal gegevens zeer uitgebreid zijn, al het
diepste van den gang van zaken met voldoende
duidelijkheid worden doorschouwd. De sprong
dien Dr. K. hier maakt, is ten eenenmale on-
geoorloofd, al zal zij in een rechte haak effect
niet hebben gemist. Omdat een zeker historisch
onderzoek, met beperkte gegevens ingesteld,
niet tot een volkomen duidelijke verklaring der
gebeurtenissen leidt, daarom is de prae-missie,
waarvan dit onderzoek gezegd wordt uit te zijn
gegaan, bewezen onjuist te zijn. Op deze wijze
valt het gemakkelijke het onjuiste der Revelatie-
hypothese te bewijzen op grond van Bavinck's
Gereformeerde Dogmatiek. Blz. 356 verklaart
deze „dat er wat de inspiratie betreft nog be-
zwaren genoeg overblijven, ook voor wie kin-
derlijk aan de Schrift zich onderwerpt. Wie
met het geloof aan de Schrift wil wachten tot
dat alle bezwaren uit den weg zijn geruimd
komt nimmer tot het geloof". Is Dr. K. ook
bereid hier de gelijksoortige conclusie te trekken?
Zeker niet, doch dan moet hij ook zijn eigen
bewijstrant veroordeelen.

Ook hier is blijkbaar de klem van het
argument aan Prof. Eerdmans ontgaan.
Volgens de evolutie-hypothese moet de
geschiedenis van Israël uit zuiver mensche-
lijke factoren verklaard worden; blijft voor
het ingrijpen Gods nergens plaats; moet het
wonder worden geëlimineerd. Wanneer nu
deze school, na de geheele historie van Israël
onderzocht te hebben, geworpen, om het
proces op natuurlijke wijze te verklaren,
eindigen moet met te erkennen, dat de
oplossing van het raadsel niet is ge-
lukt, dat de historie van Israël een myste-
rie blijft, dan heeft ze daarmee
haar bankroet beleden. Voor ons, die
en in de historie van Israël en in
de inspiratie der Schrift het mysterie
erkennen, is de belijdenis, dat een volkomen
oplossing der raadselen onmogelijk is, het
natuurlijk gevolg van ons uitgangspunt. Het
Goddelijke laat zich nooit volkomen ver-
klaren. Maar wie juist dit Goddelijk ele-
ment loochent en beweert in de evolutie-
wet den sleutel gevonden te hebben om de
historie van Israël te verklaren zonder god-
delijken factor en dan toch eindigen moet
met te erkennen: Israël is een mysterie
gebleven, geeft daarmee zijn eigen stand-
punt prijs. Het beroep op Prof. Bavinck's
Dogmatiek mag als argumentum ad homi-
nem zeker indruk maken, maar Prof.
Eerdmans vergat, dat ook hier geldt: cum
duo idem faciunt non est idem.

Het gaat natuurlijk niet aan, zoo deze
geheele recensie te doorloopen en van een
uitvoerige kritiek te voorzien. Maar de aan-
gehaalde voorbeelden mogen volstaan om
te doen zien, hoe zwak het verweer is door de
moderne richting hier geboden. Prof. Eer-
dmans mag op hoogen toon decreteren:
„De waterlijn van het schip, dat de oud-
gereformeerde theorie heet te dragen, be-
gint bedenkelijk langzame boord te stijgen.
Het schip zinkt," — ook hier is de wensch
de vader der gedachte en zou met den
Franschen dichter kunnen geantwoord wor-
den: Les gens qui vous avez tués se portent
assez bien.

Wil men ten slotte nog een proeve om
te zien, hoe weinig zelfs een zoo knud-
dig geleerde als Prof. Eerdmans van de oud-
Gereformeerde theorie verstaat, dan volsta
de mededeeling, dat volgens Prof. Eer-
dmans, Prof. Kuyper zeer bedenkelijke con-
cessies deed aan de critiek, door toe te
stemmen, dat de historieschrijvers van het
Oude en Nieuwe Testament van bestaande
oorkonden gebruik hebben gemaakt. Uw
geloofsbelijdenis, zoo roept Prof. Eerdmans
uit, is daarmee lijfrecht in strijd, want in
de Nederlandsche confessie staat, „dat het
Woord Gods niet is gezondend noch voort-
gebracht door menschelijke wille, maar dat
de heilige mannen Gods het hebben gespro-
ken, gedreven zijnde door den Heiligen
Geest." Daargelaten nu nog, dat het Woord
Gods, dat de heilige mannen gesproken heb-
ben niet hetzelfde is als de Heilige Schrift,
kan toch kwalijk een concessie aan de cri-
tiek worden genoemd, wat door de historie-
schrijvers van het Oude en Nieuwe Testa-
ment zelf ons wordt medegedeeld. Wanneer
Lukas in zijn Evangelie uitdrukkelijk zegt,
dat hij de bestaande Evangelien en verhalen
omtrent Christus' leven nauwkeurig heeft
onderzocht en gebruikt, dan spreekt het
toch wel van zelf, dat de belijdenis der kerk,
die het gezag der Schrift aanneemt, dit niet
weerspreken kan. De fout, die de moderne
theologie telkens maakt, en waaraan ook
Prof. Eerdmans niet ontkomt, is, dat men de
bloot mechanische inspiratie-leer voor het
inspiratiedogma aanziet, en door zijn wapens
tegen deze mechanische inspiratie-leer te
richten, evenals zeker Spaansche ridder tegen
windmolens vecht.

Vier-en-twintigste Jaarlijksche Samenkomst

VAN DE
Vereeniging voor Hooger Onderwijs
op Gereformeerden Grondslag,
gehouden te GRONINGEN op 6 en 7 Juli.

Het is twaalf jaar geleden, dat onze jaar-
vergadering ook te Groningen werd gehouden, en
in die 12 jaar is heel wat gebeurd.

Reeds de ure den gebeds herinnerde er aan;
toen trad voor ons op de nu reeds lang ont-
slapen broeder Ploos van Amstel, van Reitsum;
toen, hoevelen nog, die nu niet meer onder ons
zijn; in den dienst vergrijde medestrijders, wier
plaats nu door anderen is ingenomen, die den-
zelfden strijd hebben voort te zetten.

Nu in Groningen saamkomend, herinnert men
zich, dat bij veel wat veranderde, er toen vraag-
stukken aan de orde waren, die ook nu aller
hoofd en hart vervullen. De Calvinisten, die nu
ter jaarvergadering optrokken, waren, het spreekt
van zelf, onder den indruk van de jongste ver-
kiezingen. Een van de onderwerpen, die in
dezen verkiezingstijd het leeuwendeel van het
debat uitmaakte, was de wijziging der Hooger
Onderwijswet, die thans bij de Eerste Kamer in
behandeling komt; een wet, waarbij ook de
school onzer vereeniging belang heeft. En ziet,
nu twaalf jaar geleden, was het Mr. Heemskerk,
die op de meeting de vraag ter sprake bracht:
„Hoe komt de Overheid, in betrekking tot de
Vrije Universiteit, hare roeping het beste na?"
Hoe zijn we thans een schrede nader geko-
men aan de oplossing van dit vraagstuk, en wat
zeggenz omkeer had in ons land plaats, dat
deze oplossing onder zoo gelukkige omstandig-
heden kon worden bereikt.

Indedaad, terugzien naar voorheen, geeft
reden tot dank, tot diepe verontmoediging.
Groote dingen heeft de Heere aan ons gedaan;
we zijn gewassen in dit land; onze strijd is
met zegen gekroond; en het is in die stemming,
dat we ons jaarfeest tegemoet gaan, en in de
schoone oude stad Groningen saamkomen.

DE URE DES GEBEDS.

Als naar gewoonte werd de jaarvergadering
door een ure des gebeds voorafgegaan. Daar-
toe kwamen velen uit alle oorden des lands bijeen
in de zeer fraaie Zinderkerk, waar Dr. Bre-
kelaar van Zaandam voor een groote schare
optrad. Van deze rede volgde dit verslag:

Onze Vrije Universiteit is het laatste jaar in
allerlei kringen veelvuldig genoemd. De behan-
deling van het Wetsontwerp op het Hooger Onder-
wijs heeft haar te pas of te onpas, niet alleen
in 's lands raadzaal, maar ook op meeting, en
club, in dagblad en vlugschrift ter sprake gebracht.
Dit teekent, dat men in haar een stichting
gaat zien, wier betekenis men niet meer kan
ontkennen en wier invloed men ducht.

Eenerzijds stemt dit tot dank, maar ander-
zijds voorspelt het toeneemende worsteling.
De christelijke wetenschap staat op voet van oorlog
met de wetenschap dezer eeuw, die niet rekent
met God en zijn Woord. Zij moet niet alleen
den troef, maar ook het zwaard hanteeren.

En bij die worsteling gaat het om de eere
Gods.

En in die worsteling, waartoe ons Stichting
in klimmende mate geroepen wordt, is hare
hulp alleen in den Naam des Heeren.

Het is daarom zoo juist gezien, dat aan haar
jaardag een gebeds-ure behoort vooraf te gaan.
Zij is een stichting des gebeds. Dat is haar
zwakte, maar ook hare kracht.

Wij edelert het gebed ook gave Gods is — ga
vooraf de smeking, dat Hij eene gebeds-ure
geve.

Het woord ter inleiding met gebed, zij ont-
leend aan de Ps. 20 de versen 8 tot 10.
Ps. 20 is een echt Israëlitisch volkslied. De
Geest des Heeren gaf dit lied, opdat Israël
daarmede den Geest des Heeren toezien
zou, als hij aan de spits des volks nitrook ten
strijde. Het volk bidt zijn Koning toe het heil
des Heeren en jubelt hem van zegepraal.

En daarbij brengt dit lied in de voorlezen
verzen de tegenstelling tusschen Israël en het
heidendom.

En die tekening bevestigt rijke profetie. Ps.
20 past ook nu nog op de lippen van Gods
Israel, de heirschare, die optrekt onder de ba-
niet van Christus, die onze Koning is.

Geve dit woord dan heiden leiding aan onze
overdenking ter opwekking tot gebed.

„Deze vermelden van wagens en die van paar-
den — maar wij zullen vermelden van den Naam
des Heeren onzes Gods" — dit kenmerk de tegen-
stelling tusschen Israël en het Gode vijandig
heidendom.

Bij de heidenen roemt het krijgslied van de
wagens en de paarden — maar spreekt geen
woord van Hem, die den wagen met zijn strij-
der en het paard met zijn berijder in zijn
almachtige hand omvat.

Bij Israël jubelt de krijgsman van den naam
des Heeren alleen.

Daar: niet God — maar het scheepel alleen.
Hier: niet het scheepel — maar God.

Dat is de tegenstelling, die de wending der
eeuwen beheerscht. Die tegenstelling maakt
God. Hij maakt scheiding, en daarom zijn er
tweeërlei menschen en is er tweeërlei leven en
tweeërlei levensopbaring.

En nu die tegenstelling komt al de strijd van
's Heeren volk; de strijd in eigen hart en de
strijd op alle terrein des levens; niet het minst
in de wereld van het menschelijk denken en
weten en bij de beoefening der wetenschap.

En ook hier is het: „deze vermelden van
wagens en die van paarden, maar wij zullen ver-
melden van den naam des Heeren onzes Gods".

De kinderen des geloofs zijn onderling
hopeloos verdeeld, vooral op het crifer weten-
schap. En toch is er reukende eenheid in het
eeuwen-oude accoord, dat hun wetenschap zingt:
zij roemt slechts het scheepel. Van het scheepel
zegt zij vel; ook wel eens wat waar is en schoon
en goed. Maar zij klimt uit het zienlijk tot
den Onzienlijke niet op. Om het scheepel ver-
loochent zij den Schepper; zij heeft voor God
geen plaats in het denken en mitiden geen
plaats in het leven, geen plaats in school en
gezin, in handel en kunst, in staat en maat-
schappij; nergens plaats, dan hoogstens in de
gesloten binnenkamer des gemoeds.

Lijnrecht daar tegenover staat het volk des
Heeren, dat in zijn banier heeft geschreven:
„Wij zullen vermelden van den Naam des Heeren
onzes Gods".

Gods naam is geen studele klank, maar de
zelfopenbaring Gods. Hij heeft zijn naam ge-
schreven in 's gansche heil. Want Hij schijp
alle dingen door het Woord. Mitiden ligt in
alle scheepel uitdrukking van Gods gedachte —
schrift van Gods naam; het heerlijk in den
mensch, geschapen naar Gods beeld, om den-
kend en sprekend dien naam te kennen en te
noemen en in dat noemen den echo te doen

hooren van den naam, dien God Almachtig den-
kend en sprekend in zijn wereld had uitgedrukt.

Door het schrikkelijk feit der zonde is die
vermelding van Gods naam in Eden verston-
derd. Dat juist was Satans bedoelen. Die ver-
melding te doen verstonnen en de wereld te vul-
len met lastering van Gods naam — dat was
zijn toelag.

Maar dien toelag verijdelt God. Zijn alge-
meene genade bewaart in zijn wereld nog het
schrift zijns Naams, trots het donker spoor van
den vloek, die over 's aarde kwam; en zij
handhaaft nog in het door de zonde verduis-
terd bewustzijn der menscheit den drang tot
kennen en weten.

Tot herstelling van de vermelding zijns Naams
heeft God zich echter opnuuw, en rijker en
voller geopenbaard — Hij heeft zich zelf ge-
openbaard als de Heere — Jehova — de Ik
zal zijn die Ik zijn zal, die Eeuwige, die van zijn
lijn niet afgaat, die door herschepping in zijn
onttrekkende wereld de scheppingsgedachte
mainteneert; den naam, dien het Evangelie ons
vertelt.

Die heerlijke Naam is het, die scheiding
maakt en een volk afzondert en in dat volk
dien Naam graveert en door dat volk dien Naam
vermeldend doet.

Die vermelding van 's Heeren Naam — dat
is 't voorrecht, de eere en de roeping van Gods
volk op aarde.

Aan die hooge roeping dienshaar te zijn,
bedoelt de stichting voor welke wij tot gebed
zijn vergaderd.

Zij wil leven uit dien Naam; zij wil werken
met de talen haar geschenken, onder de bezie-
ling des Geestes, in den dienst aan Christus tot
eere van God; zij wil arbeiden om den Naam
des Heeren te kennen en te vermelden; om
dien Naam steeds heerlijk te noemen in de
Theol. wetenschap, maar ook om bij de lampe
der bijzondere openbaring te ontcijeren en te
vermelden alle schrift van Gods Naam, zooals
dat schrift staat geschreven, in heel de natuur,
in ons lichamelijk bestaan, in het bewuste leven
der menscheit en in alle verhouding van
mensch tot mensch en volk tot volk, opdat
over heel de erve der wetenschap de lastering
Gods verstonnen en zijn Naam worde vermeld.

Ook zij heeft in haar vaandel dit woord:
„Wij zullen vermelden van den Naam des
Heeren onzes Gods".

En bij dien arbeid geeft het Woord des
Heeren moed en hope.

Voor heel de zaak van 's Heere volk staat
de uitkomst reeds vast. „Zij hebben zich ge-
kromd en zijn gevallen, maar wij zijn gerez-
en staande gebleven", zoo jubelt 's Heeren volk
in Ps. 20.

Hetzij dit woord zinspeelt op een bepaald
feit der historie, hetzij het in 't algemeen als
profetie moet verstaan — in elk geval teekent
dit woord de eendielige zegepraal.

De zaak des Heeren heeft de toekomst — ook
in de wereld der wetenschap.

Nog kan van de ongelooftige wetenschap niet
gezegd: Zij heeft zich gekromd en is gevallen.
Want al hoort men soms van haar bankroet —
toch heeft zij nog verre de overmacht. De
meerderheid van genie en denkracht — van
zilver en goud, van invloed en eere — is haar-
de.

De dag der overwinning voor de Christ.
wetenschap is nog niet aangebroken.

Wel mag met ootmoedigen dank gezegd, dat
de eenige Christ. Universiteit in ons land is
gerez- en staande gebleven. Zij is gerez- en
staande gebleven, trots kleine krachten, felle
bestrijding en droeve miskenning. Zij rees onder
den druk. Haar budget steeg, haar katheders
vermeerderden, haar leerlingental klom, haar
invloed won. Dit alles is van den Heere geschied.

Maar ofschoon gerez- en staande is zij nog
klein.

Hoog is haar ideaal — maar zij heeft op den
weg van dat ideaal nog slechts enkele voet-
stapen gezet. Mijlen ver is nog de afstand.

En toch — hoe klein nog en hoe fel be-
streden — voor moedeloos pessimisme is geen
oorzaak. Hemmaal zal het worden: „Zij hebben
zich gekromd en zijn gevallen, maar wij zijn
gerez- en staande gebleven". En dien dag
zal ook de ongelooftige wetenschap zich be-
rooven, en alle miskenning Gods zal verston-
nen. En 's Heeren volk zal met onbevleed
oog Gods Naam aanschouwen en uitjubelen in
eeuwig lof.

En of nu onze stichting zal rijzen en staande
blijven, dat hangt af van wat de Heere zal
geven aan talent en bezieling des levens; dat
hangt af van de liefde en 't gebed van 's Heeren
volk.

Zoo leert het ons de Geest des Heeren verstaan
in den zoen Ps. 10 Heere, behoud — die Koning
verhoore ons ten dage van ons roepen.

De zaak 's Heeren in stand houden — dat is
Gods werk.

En Hij doet dat werk door onzen koning
Jesus Christus, die ons als zijn heirschare gebruikt.

En wat de Heere in ons en door ons werken
wil, dat legt Hij als smeking eerst in de ziel.
Zij het dan ook „een dag van ons roepen" tot
onzen Koning voor onze Christ. Universiteit!

Dat roepen zij met dieper ootmoed — want
onze tekortkomingen en zonden getuigen tegen
ons; maar ook met alle vrijmoedigheid, want
Hij zal het doen om zijns Naams wille.

Onze V. U. blijft een stichting des gebeds,
want niet in de geleerdheid harer leeraren, en
niet in het goud en zilver dat haar toestroomt,
maar in het gebed van Gods volk is haar kracht.

Tot gebed voor haar dringe: de schoonheid
van haar beginsel — de hoogheid der roeping
en de nitnemendheid van haar doel. — Daartoe
dringe het belang van land en volk, opdat
zij ons mannen geve, die niet slechts in de
kerken, maar op alle terrein van het leven
in woord en schrift de waarheid Gods uitdragen
en ons leger altoos geen gebrek aan officieren
hebbe.

Daartoe dringe bovenal de liefde voor den
Naam des Heere die waard is te ontvangen de
eere en de aanbidding en de dankzegging tot
in alle eeuwigheid.

Na deze stille en plichtige ure, had de ijve-
rige Groninger regeringscommissie aan de leden
en begunstigers de gelegenheid geboden, om in
een tweetal geestelijke groote zalen aan de Groote
Markt, elkander te ontmoeten. In dit samen-
zijn, dat een intiem, gezellig karakter droeg, was de toon
opgewekt, verkwikte men zich aan oude herin-
neringen, en genoot men van het onderling
vriendschappelijk verkeer. Velen scheidden eerst
laat in den avond, om met verblijd hart den
volgenden morgen ter jaarvergadering op te gaan.

Uit de Perg.

De zoogenaamde „genezing door het gebed
des geloofs" schijnt nog altoos een zekere be-
koring niet te oefenen op enkele Christenen.
Dr. P. Wieringa deed daarom een goed werk

met deze theorie nog eens te toetsen aan de
Heilige Schrift. Wij nemen daarom dit artikel,
dat in het *Organ van de Christelijke Vereenig-
ing van Natuur- en Geneeskundigen in Neder-
land*, 3e Jaargang No. 1, Mei 1904 verscheen
hier in zijn geheel over:

Niet dan na aantekening aarzeling, geachte
hoorders, nam ik op mij hier voor u te spreken
over de „genezing van ziekte op het gebed", en
wel na eerst de vrijheid genomen te hebben op
een onzer mededeelingen te wijzen, van wien mijn be-
kend was, dat hij zich reeds jaren voor dit onder-
werp interesseerde.

Waar dit geachte medelid zich echter, om ge-
ronde redenen, voor verontschuldigd hield, meende
ik mij op dit terrein te mogen wagen, echter niet
zonder de captatie benevolentie, dat het terrein
selve nog haast meer tot dat der theologische
wetenschap, nl. der exegese, dan tot dat der
medische wetenschap behoort.

Ons onderwerp spreekt nl. niet over genezing
van ziekte in het algemeen, maar alle nadruk valt
hier op de laatste woorden: *op het gebed*, en daar-
bij zijn we al dadelijk op het terrein der theo-
logie — de leer van het gebed toch behoort thuis
bij de dogmatiek.

Wel sprak ik echter met opzet in de eerste
plaats van de exegese, want ook hier geldt weer:
iedere ketter heeft zijn letter, en het is op bijbel-
plaatsen, meer dan op de ervaringen der praktijk,
dat de aanhangers der gebedsgenezing zich be-
roepen.

Verder is in de geheele quaestie steeds minder
van belang het *resultaat* der gebedsgenezing, dan
wel haar al of niet geoorloofd of geboden zijn,
waarbij we dus moeten belanden bij de wetten,
die de Heilige Schrift ons geeft.

Aanhangers en tegenstanders van de „genezing
op het gebed" komen zoo aan het eind voor de
vraag, of men bij ziekte alleen zal bidden, dan
wel of men andere middelen heeft aan te wenden,
waar God ons dit onderwijst.

Wij spraken van bijbelplaatsen, maar kunnen,
hierop terugkomende, opmerken, dat het eigenlijk
slechts één bijbelplaats is waarop de aanhangers
der gebedsgenezing zich kunnen beroepen, dat is
Jakobus 5: 14, 15, waar we lezen: „Is iemand
krank onder u, dat hij tot zich roepe de ouder-
lingen der gemeente, en dat zij over hem bidden,
hem zalvende met olie in den Naam des Heeren;
en het gebed des geloofs zal den zieke behouden,
en de Heere zal hem oprichten, en zoo hij zonden
gedaan zal hebben, zal hem vergeven worden.
Blijdt elkander de misdaden, en bidt voor elkander,
opdat gij gezond wordt: een krachtig gebed des
rechtvaardigen vermag veel".

Het valt niet te ontkennen, dat bij het lezen
van deze woorden, met wegdenken van alles, wat
de Schrift ons verder leert, de aanhangers van de
gebedsgenezing oogenschijnlijk vrij sterk staan,
gelijk ook de tegenstanders van den eed dit doen,
wanneer zij ons uit Jakobus voorhouden: „Zweert
niet".

Voorop sta hier echter, dat de rechte wijze van
bijbellezen niet de ware kan zijn. Men kan ons
dan even goed voorlezen: „Biddt zonder ophouden",
en daarmee al het andere, wat in de Schrift ge-
boden is, als niet geschreven beschouwen.

Voor onze kantteekeningen was de zaak, zooals
Jakobus die voorstelt, zeer eenvoudig.

Onder het krank zijn verstaan zij hier wel een
lichamelijk ziek zijn, maar bij de ouderlingen
zeggen zij: nl. die de gave hebben van gezond-
making door wonderen, welke toen aan sommige
leeraren en ouderlingen gegeven werd.

Zij verwijzen hierbij naar 1 Corinth 12: 9,
waar we lezen over de gaven: „En een ander het
geloof, door denzelfden Geest; en een ander de
gaven der gezondmakingen, door denzelfden Geest".

Waren de aanhangers van de genezing op het
gebed het met deze uitlegging eens, dan hadden
zij nog slechts te bewijzen, dat die gave der ge-
zondmaking ook tegenwoordig nog bestaat, en zij
hadden hun pleidooi gewonnen.

Nu is men over deze zaak echter nog lang niet
tot klaarheid gekomen.

Van de geleerden, die zich in den laatste tijd
over deze zaak uitdrukken, noemen wij in de eerste
plaats Dr. H. U. Kuyper. Als historicus van naam
beweert deze, dat in de 2de eeuw na Christus
deze gave allengs is uitgestorven.

De Christelijke Kerk heeft dit betreurd; men
heeft, het is te begrijpen, geworsteld, om deze gave,
waardoor zoveel leeds werd voorkomen, te mogen
behouden, maar het heeft niet gekaant. Het ge-
schiedt dergeen, dat deze gave bestaan, zijt
allengs uit, en er stonden geen anderen in hunne
plaats op. Dit was niet te wijten aan het gebrek
aan geloof, maar aan het vrijmachtig bestel van
dien God, die geeft en neemt naar zijn welbe-
hagen. En de Kerk van Christus heeft daarin
met ootmoed en onderwerping leeren berusten.

„Met Calvijn moet zoo beslist mogelijk worden
uitgesproken, dat de gave der gezondmaking niet
meer bestaat".

Uit een met Z. Hooggeleerde gevoerde corres-
pondentie bleek ons, dat deze meening ook thans
nog wordt staande gehouden.

En andere meening vinden wij verdedigd door
Dr. A. Kuyper in: „Het werk van den Heiligen
Geest".

Onder de charismata, die tegenwoordig nog
worden aangefoerd, wordt daarin o.a. genoemd:
het charisma van ziektegenezing bij zenuw- en
zielsiekten.

Wij veroorloofden ons de vraag tot den schrijver
te richten, bij wie dan die gave in den tegen-
woordigen tijd zou moeten worden gezocht, maar
kregen ten antwoord, dat de tijd ontbreekt om hier-
op in te gaan, „maar dat de uitspraak kennelijk
doelt op het niet te loochenen feit, dat herhaalde-
lijk weder zijn opgestaan, die blijken de psychische
gave te bezitten, dat anderen psyche door hen
geïnfloenceerd wordt op een wijze die zich her-
stellend aan somatische elementen mededeelt".

(Wordt vervolgd).

Officiële Berichten.

Agendum van de vergadering der
classis Amersfoort op Dinsdag
12 Juli a.k. te 9 ure conistorie
Langebracht, Amersfoort.

1. Opening;
2. Onderzoek Credentiaalbrieven;
3. Vaststelling Nouten;
4. Rapport Dep. Prov. Synode;
5. Aanvraag Emeritaat door Da. O. Los en
den kerkeraad van Scherpenzeel;
6. Vaststelling Concept regeling van het
Quotum Em-kas binnen de classis;
7. Regeling van vacatuurbetenten en consul-
schappen;
8. Storting der collecten en bijdrage voor de
Zending;
9. Rondvraag naar Art. 41 D. K.;
10. Bespreking „Avondmaal" in te leiden
door Da. A. Bolwijn;
11. Aanwijzing Roepende kerk;
12. Sluiting.

Namens de Geref. kerk Amersfoort A en B:
A. M. DONKER.

Amersfoort, 7 Juli 1904.

De classis 's Bosch vergadert op Donderdag
21 Juli a.k. Gewone tijd en plaats. Stukken voor
het agendum worden voor 14 Juli ingewacht
bij den ondergeteekende.

Namens den kerkeraad van 's Bosch.
J. W. MULDER.

's Bosch, 5 Juli 1904.

Buitenland.

Italië. Uit de Roomsche kerk en
die der Waldenzen.

De Roomsche kerk doet in Italië bewonde-
renwaardige pogingen om de plaats, die zij tot
hertoe innam, te behouden en het terrein